น.ปาตริก
พระสังฆราช

สดด 51:1-2,16-17, 18-19
ทำวัตรสัปดาห์ที่ 3

บทอ่านที่ 1 **ฮชย 5:15ค,6:1-6**

พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อเขามีความทุกข์ เขาจะกระตือรือร้นแสวงหาเรา "มาเถิด พวกเราจงกลับไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงฉีก และจะทรงรักษาเราให้หาย พระองค์ทรงโบยตี และจะทรงพันบาดแผลให้เรา อีกสองวันพระองค์จะทรงให้เราฟื้น วันที่สามจะทรงทำให้เราลุกขึ้น แล้วเราจะมีชีวิตอยู่เฉพาะพระพักตร์ พวกเราจงรู้จัก จงรีบรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด พระองค์จะเสด็จมาอย่างแน่นอนเหมือนรุ่งอรุณ จะเสด็จมาหาเราเหมือนฝน เหมือนฝนต้นฤดูใบไม้ผลิที่รดพื้นแผ่นดิน"

"เอฟราอิมเอ๋ย เราจะทำอย่างไรดีกับท่าน ยูดาห์เอ๋ย เราจะทำอย่างไรดีกับท่าน ความรักของท่านเป็นเหมือนเมฆในยามเช้า เหมือนน้ำค้างที่หายไปตั้งแต่เช้าตรู่ ดังนั้น เราจึงใช้บรรดาประกาศกให้ทุบเขาทั้งหลายจนแหลกลาญ เราใช้คำพูดจากปากของเรา ฆ่าเขา คำพิพากษาของเราจะออกมาเหมือนแสงสว่าง เพราะเราต้องการความรักมั่นคง ไม่ประสงค์การถวายบูชา เราต้องการการรู้จักพระเจ้า มากกว่าเครื่องเผาบูชา"

พระวรสาร **ลก 18:9-14**

เวลานั้น พระเยซูเจ้าตรัสเล่าเรื่องอุปมานี้ให้บางคนที่ภูมิใจว่าตนเป็นผู้ชอบธรรม และดูหมิ่นผู้อื่นฟังว่า

"มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานภาวนาในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นชาวฟาริสี อีกคนหนึ่งเป็นคนเก็บภาษี ชาวฟาริสียืนอธิษฐานภาวนาในใจว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระองค์ที่ข้าพเจ้าไม่เป็นเหมือนมนุษย์คนอื่น ที่เป็นขโมย อยุติธรรม ล่วงประเวณี หรือเหมือนคนเก็บภาษีคนนี้ ข้าพเจ้าจำศีลอดอาหารสัปดาห์ละสองวัน และถวายหนึ่งในสิบของรายได้ทั้งหมดของข้าพเจ้า'

ส่วนคนเก็บภาษียืนอยู่ห่างออกไป ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ได้แต่ข้อนอก พูดว่า 'ข้าแต่พระเจ้า โปรดทรงพระกรุณาต่อข้าพเจ้าคนบาปด้วยเถิด'

เราบอกท่านทั้งหลายว่าคนเก็บภาษีกลับไปบ้าน ได้รับความชอบธรรม แต่ชาวฟาริสีไม่ได้รับ เพราะว่าผู้ใดที่ยกตนขึ้นจะถูกกดให้ต่ำลง ผู้ใดที่ถ่อมตนลง จะได้รับการยกย่องให้สูงขึ้น"

ข้อคิด

พระเจ้าทรงเรียกร้องชาวอิสราเอลให้กลับมาหาพระองค์ด้วยจิตใจที่เต็มเปี่ยมด้วยความรักมั่นคง ไม่ใช่สักแต่เพียงถวายเครื่องเผาบูชา

ชีวิตที่ปราศจากความรักมักนำไปสู่การโอ้อวดตนเองและดูหมิ่นผู้อื่นให้พระเจ้าฟังเหมือนที่ชาวฟาริสีกระทำต่อเมื่อรักพระเยซูเจ้าและนำชีวิตของตนมาเทียบเคียงกับพระองค์นั่นแหละ คำภาวนาที่จะหลุดออกมาจากปากเหมือนคนเก็บภาษีก็คือ "ข้าแต่พระเจ้า โปรดทรงพระกรุณาต่อข้าพเจ้าคนบาปด้วยเถิด" และเมื่อนั้น "ผู้ที่ถ่อมตนลงจะได้รับการยกย่องให้สูงขึ้น"

ชาวยิวผู้ศรัทธาอธิษฐานภาวนาวันละ 3 ครั้งคือ เก้าโมงเช้า เที่ยง และบ่ายสามโมง โดยเชื่อกันว่าคำอธิษฐานภาวนาจะบังเกิดผลสูงสุดก็ต่อเมื่อกระทำในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม

ด้วยเหตุนี้ เมื่อถึงกำหนดเวลาจึง “มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานภาวนาในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นชาวฟาริสี อีกคนหนึ่งเป็นคนเก็บภาษี” (ลก 18:10)

คนแรก **“ชาวฟาริสี”**

เขาเริ่มต้นด้วยการขอบพระคุณพระเจ้าที่โปรดให้เขาไม่เหมือนมนุษย์คนอื่น ที่เป็นขโมย อยุติธรรม ล่วงประเวณี รวมถึงไม่เหมือนคนเก็บภาษีที่ยืนอธิษฐานภาวนาอยู่ข้างเขาด้วย ต่อจากนั้นเขารายงานพระเจ้าว่า “ข้าพเจ้าจำศีลอดอาหารสัปดาห์ละสองวัน และถวายหนึ่งในสิบของรายได้ทั้งหมดของข้าพเจ้า” (ลก 18:12)

อันที่จริงกฎหมายของโมเสสกำหนดให้จำศีลอดอาหารเพียงปีละครั้งเท่านั้นคือ “ในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด ท่านทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นชาวอิสราเอลหรือคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่กับท่าน จะต้องจำศีลอดอาหาร และไม่ทำงานใดๆ เพราะวันนั้นเป็นวันที่จะมีพิธีถวายบูชาขออภัยบาปสำหรับท่าน เพื่อชำระมลทิน ...นี่เป็นข้อกำหนดตลอดไป” (ลนต 16:29–31; 23:27–32)

สำหรับผู้ที่ปรารถนาได้รับบุญกุศลเป็นพิเศษสามารถจำศีลอดอาหารเพิ่มเติมได้ทุกวันจันทร์และวันพฤหัสบดี

น่าสังเกตว่าทั้งวันจันทร์และวันพฤหัสบดีเป็นวันที่มีตลาดนัดในกรุงเยรูซาเล็ม ผู้คนมากมายพากันเข้าเมือง ยิ่งผู้จำศีลอดอาหารนิยมแต่งหน้าแต่งตาให้ดูซีดและสวมเสื้อผ้ายับยู่ยี่ด้วยแล้ว ไม่ว่าใครก็ตามที่ผ่านไปผ่านมาเพื่อซื้อขายสินค้าเป็นต้องเห็นความศรัทธาของพวกเขาทันที

ฟาริสีที่พระเยซูเจ้าทรงกล่าวถึงก็เป็นหนึ่งในบรรดาคนเหล่านี้ !

นอกจากจำศีลอดอาหารแล้ว พระยาห์เวห์ยังตรัสสั่งอาโรนว่า “เราให้หนึ่งในสิบจากผลผลิตของแผ่นดินอิสราเอลเป็นมรดกแก่ชนเลวี เป็น

ค่าตอบแทนการรับใช้ดูแลที่เขาปฏิบัติในกระโจมนัดพบ” (กดว 18:21) และ “ทุกๆ ปี ท่านจะต้องกันหนึ่งในสิบจากผลิตผลของไร่นาที่ท่านเพาะปลูก” (ฉธบ 14:22)

จะเห็นว่ากฎหมายกำหนดให้ถวายเฉพาะหนึ่งในสิบของ “ผลิตผลจากไร่นา” เท่านั้น แต่ฟาริสีผู้นี้กลับถวายหนึ่งในสิบของ “รายได้ทั้งหมด” (ลก 18:12) ซึ่งเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด

อันที่จริงพฤติกรรมของฟาริสีผู้นี้ที่ **“ภูมิใจว่าตนเป็นผู้ชอบธรรมและดูหมิ่นผู้อื่น”** (ลก 18:9) นั้นไม่ได้แตกต่างหรือเลวร้ายไปกว่าฟาริสีคนอื่น ๆ เลย เพราะมีการค้นพบบันทึกคำอธิษฐานภาวนาของรับบีคนหนึ่ง ความว่า “ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าของข้าพเจ้า ที่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของบัณฑิตยสภา ไม่เหมือนกับคนอื่นที่นั่งอยู่ข้างถนน เพราะว่าข้าพเจ้าตื่นแต่เช้าและพวกเขาก็ตื่นแต่เช้า แต่ข้าพเจ้าตื่นแต่เช้าเพื่อศึกษาธรรมบัญญัติ ส่วนพวกเขาเพื่อทำสิ่งไร้สาระ ข้าพเจ้าทำงานและพวกเขาก็ทำงาน แต่ข้าพเจ้าทำงานแล้วได้รับรางวัล ส่วนพวกเขาไม่ได้รับรางวัล ข้าพเจ้าวิ่งและพวกเขาก็วิ่ง แต่ข้าพเจ้าวิ่งไปสู่ชีวิตในโลกหน้า ส่วนพวกเขาวิ่งไปสู่หลุมแห่งความตาย”

อีกบันทึกหนึ่งเป็นของรับบีซีเมโอนบุตรของโยคัยซึ่งจารึกไว้ว่า “ถ้าโลกนี้มีผู้ชอบธรรมสองคน สองคนนั้นคือข้าพเจ้ากับบุตรของข้าพเจ้า แต่ถ้ามีเพียงคนเดียว คนผู้นั้นคือข้าพเจ้า”

เห็นได้ชัดว่าฟาริสีในอุปมาเรื่องนี้ไม่ได้ไปพระวิหารเพื่ออธิษฐานภาวนา แต่ไปเพื่อโอ้อวดความดีของตนให้พระเจ้าฟัง !!

คนที่สอง **“คนเก็บภาษี”**

เขายืนอยู่ห่างออกไป ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ได้แต่ข้อนอก พูดว่า “ข้าแต่พระเจ้า โปรดทรงพระกรุณาต่อข้าพเจ้าคนบาปด้วยเถิด” (ลก 18:13)

กับผู้ที่**สำนึกถึงความผิดบาป**ของตนเยี่ยงคนเก็บภาษีนี้แหละ ที่สามารถ**ถ่อมตน**ลงร้องขอ**พระเมตตา**จากพระเจ้าได้ !

และ “ความถ่อมตน” ของเขาก็ไม่ทำให้ผิดหวัง เพราะพระเจ้าทรงประทานความชอบธรรมแก่เขาจริง ๆ (ลก 18:14)

สิ่งสำคัญที่เราต้องระลึกอยู่เสมอคือ เฉพาะฟาริสีที่ประพฤติตนโอ้อวดเช่นนี้เท่านั้นที่ไม่ได้รับความชอบธรรม และเฉพาะคนเก็บภาษีที่สำนึกผิดและถ่อมตนเช่นนี้เท่านั้นที่ได้รับความชอบธรรมจากพระเจ้า

อย่าเหมารวมว่าฟาริสีทุกคนไม่มีทางรอด และอย่าเหมารวมว่าคนบาปทุกคนจะลงเอยด้วยดี

นักบุญเปาโลยอมรับว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นชาวฟาริสี เป็นบุตรของชาวฟาริสี” (กจ 23:6–9; 26:5)

ใช่ นักบุญเปาโลเคยเป็นฟาริสี แต่ท่านกลับใจและเอาตัวรอดได้ !

จากอุปมาเรื่องนี้ พระเยซูเจ้าทรงสอนเราว่า

1. **คนหยิ่งจองหองไม่อาจอธิษฐานภาวนาได้** สิ่งที่พวกเขาทำได้คือตัดสินคนอื่น ทับถมคนอื่น แล้วก็โอ้อวดตนเองให้พระเจ้าฟัง

2. **คนที่ดูหมิ่นคนอื่นไม่อาจอธิษฐานภาวนาได้** เพราะเขายกตนอยู่เหนือมนุษย์ด้วยกันเอง จึงไม่มีทางสำนึกได้เลยว่าตนเองก็เป็นหนึ่งในบรรดามนุษย์ที่ล้วนเป็นคนบาป โศกเศร้า ทนทุกข์ และกำลังคุกเข่าอยู่ต่อหน้าพระเจ้าเพื่อวอนขอพระเมตตาจากพระองค์

3. **การอธิษฐานภาวนาที่แท้จริงจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเรานำชีวิตของเรามาเทียบเคียงกับชีวิตของพระเจ้าเท่านั้น**

ไม่มีใครสงสัยเลยว่าฟาริสีในอุปมาเรื่องนี้จำศีลอดอาหารสัปดาห์ละสองวันหรือถวายหนึ่งในสิบของรายได้ทั้งหมดจริงหรือไม่ ทุกคนเห็นพ้อง

ต้องกันว่าเขาประพฤติตนดีกว่าคนอื่น เฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเปรียบเทียบกับคนเก็บภาษีผู้นั้น

แต่เราจะพอใจเพียงแค่ประพฤติตนดีกว่ามนุษย์ด้วยกันเองเท่านั้นหรือ?

เราไม่คิดจะประพฤติตนให้ดีเหมือนพระเจ้าบ้างเลยหรือ ?

ต่อเมื่อนำชีวิตของเรามาเทียบเคียงกับชีวิตของพระเยซูเจ้านั่นแหละคำอธิษฐานภาวนาที่จะหลุดออกมาจากปากของเราก็คือ...**“ข้าแต่พระเจ้า โปรดทรงพระกรุณาต่อข้าพเจ้าคนบาปด้วยเถิด”** (ลก 18:13)

และเมื่อนั้น **“ผู้ที่ถ่อมตนลง จะได้รับการยกย่องให้สูงขึ้น”** (ลก 18:14)